

Sáng nào cũng thấy thấy người cầm cái lon đứng chờ u chờ c chờ c quán ăn.

Tôi đi một theo dõi thì thấy thấy khách vĩa kêu tính tiền thì thấy bé chạy vào nhìn vào người cầm lon, nếu còn thấy ăn đi một a thì nó vội vã trút vào cái lon rồi chạy ra ngoài đứng ngóng tiếp.

Khi cái lon gần đầy thì nó bị n một, chớp sau thấy nó lại có một thỏ thỏ thỏ quán tiếp tục. Bàn tôi nghĩ thì đi a bé không bao giờ quan tâm tôi, vì mỗi sáng tôi chỉ đi tiếp u ng 1 ly xây ch ng vì tôi cũng nghèo c i t o m i v s á n g n h n đ ó i n g i u n g c à p h ê đ e n n h m t c á i t h ú h a y m t c á i t t k h o n g b đ c .

Có thấy, mà hôm n một năm tôi mỗi quen đi c và tìm hiểu chút ít về hoàn cảnh gia đình của đi a bé. Tôi cũng tình làm quen với thấy bé nh hôm y tr i m a, thấy bé đứng nép vào trong quán. Thấy bé đứng nép vào ngày càng sâu hơn trong quán vì m a ngày càng l n ch cách tôi ch ng đ n a t h c . Tôi với tay kéo nó nghĩ xu ng bàn và hỏi nó có thích uống cà phê không ?

Thấy bé lúc đi u lia a và nói không uống. Tôi hỏi nó làm gì ngày nào cũng ra đây? và hỏi n s ng v i a i? Thấy bé nh đoán đi c r ng: tôi chỉ là người khách ghé n cà phê n ng nên hàng ngày đóng đồ ở đây nên nó cũng trở lại nhanh nh n r ng:

- “Con sống với ba má con, Ba con đi làm xa còn Má con đi phố buôn bán ở ngoài ch...”

Tôi hỏi tiếp:

- “Còn con có đi học không?”

Thấy bé nói:

- “Con không có đi học... con ở nhà phố với má nuôi heo...”.

Đó là lý do đi nói lên sự hiện diện thấy ngày của nó n i quán ăn n y. Nghe thấy bé nói nh thấy, tôi nói với ch ch quán ăn giúp cho nó l y nh ng c m và t c ă n t h a, và cũng t đ ó nó không còn đứng lúp ló ngoài của quán n a. Và nh tánh tình hiện h u t t thà ch ch quán cho nó vô ph d n bàn đ l y t c ă n đ m a n g v và cho nó ă n u n g đ p h v i c . T đ ó t o i và nó g n g i n h a u h n và t h n v i n h a u l m .

Có lần thấy bé hỏi tôi:

- “Chú làm nghề gì với họ chú?”

Tôi chỉ trở lại ng n g n là ” Chú đang làm thính”.

Đúng với m i c i t o v mà, với con thì đã theo bên người v t b i n h t r i, nghe đâu đã đ nh c b ê n Ú c, nay v v i m gi à ngày 1 bu i c à p h ê h a i b a c m đ n q u a ngày. Thấy gian ng t n g t c h m c h p t r o i q u a, may m n v ch ng tôi đã b t l i ê n l c đ c v i n h a u. Thấy là nh ng b a c m k h o n g c ò n ă n đ n k h o a i c h a y b o b o n a nh ng v n q u e n c s á n g c à p h ê q u á n g n n h à. Không biết ch ch quán có bị bùa mê hay tôi ghé n ch ng i mà không b a

nào v ng tôi. Một hôm, tôi đ ngh theo th ng bé v nhà nó ch i cho bi t vì nó nói cũng g n không xa l m. Th y nó do d và t v s s t, tôi bi t ngay nó đang d u đi m đi u gì. Th ng n l m, tôi dú ti n cho nó hoài. M y hôm sau tôi l ng l ng đi theo nó khi nó mang c m và th c ăn d v nhà bu i tr a. Khi th y nó l i vô m t cái chòi nh xúu thì tôi th t s không ng . Đ ng d i g c cây Gòn cách nhà nó không xa tôi th m nghĩ, nhà chút xíu nh v y gia đình 3 ng i thì ch đâu mà nuôi heo. Tôi đang đ ng suy nghĩ đ t cũng h t m y đi u thu c thì th ng nh l c t c xách lon xách n i đi ra quán đ thu d n th c ăn bu i chi u. Đ i th ng bé đi khu t tôi lò mò đ n n i mà h i nãy nó vào. Đ n đó m i nhìn rõ thì th t ra đầu có ph i là nhà, m t l m tr ng đ c che đ ng lên b ng nh ng ph li u đ lo i mu n chui vào ph i khom m p xu ng. Nghe th y có ti ng chân đ ng l i, có ti ng đàn bà v ng ra h i. Tôi tr l i là đi ki m th ng Tu t, thì nghe gi ng đàn ông cho bi t nó v a đi kh i r i, và h i tôi là ai, m i tôi vào.... V a khom ng i chui vào tôi m i th t s không ng nh ng gì hi n hi n tr c m t tôi.

Ng i đàn ông h c hác c t hai giờ tu i cũng tr c tôi nh ng trông y u đ u i, lam lũ và kh c kh l m. Một ng i đàn bà b nh ho n xác x c hai đang ăn nh ng th c ăn th a mà th ng bé v a m i đem v . V a bàng hoàng, v a c m đ ng v a xót xa, n c m t tôi b t ch t tuôn r i m c dù tôi c nén...

T đó, tôi hi u rõ v ng i ph bnh s c tàn l c ki t s ng bên ng i v th y chung t o t n nuôi ch ng bao năm nay gi mang b nh ác tính n ng n th t đau xót. Tôi móc h t ti n trong túi bi u t ng và cáo lui. V đ n nhà tôi v n m i ám nh hoàn c nh bi th ng c a gia đình th ng bé mà tôi b c m nguyên c ngày luôn. Sáng hôm sau ra u ng cà phê, th ng bé g p tôi nó l m lét không dám nhìn tôi vì nó đã bi t tr a hôm qua tôi có t i nhà nó. Nó thì t v s tôi, nh ng tôi th c s v a th ng v a n ph c nó nhi u l m. Tôi kêu nó l i và nói nh v i nó t i sao không cho tôi bi t. T i nghi p nó cúi đ u im l ng làm lòng tôi thêm n i xót xa. Có khách kêu tr ti n, nh có c h i né tránh tôi nó ch y đi đ n bàn và ti p t c công vi c thu d n th c ăn. Hèn gì sau n y nó đ th c ăn d phân lo i đàng hoàng l m. T i nghi p hoàn c nh c a th ng bé m i m y tu i đ u mà v t v nuôi cha m theo kh năng ch t i đó. Cha là m t ph bnh cũ tr c 75 c t hai chân, m thì b b nh gan n ng b ng phình tr ng to kh ng khi p và c p chân s ng vù lên đi đ ng th t khó khăn, n c da thì vàng mét nh ng . Th ng bé là lao đ ng chánh trong gia đình, nó có hi u l m. T đó tôi th ng cho ti n đ a bé mua bánh mì c m g o v nuôi cha m .

V tôi làm th t c b o lãnh tôi sang Úc. Ngày tôi đi tôi đau xót ph i đ l i hai n i bu n đó là đ m và em gái l i quê nhà và không còn c h i giúp đ th ng bé n a. Sang Úc đ nh c , tôi s ng t i ti u bang Victoria m y năm đ u tôi h t s c c c vì ph i v t l n v i cu c s ng m i n i đ t m i và đ i v i tôi t t c đ u m i m và xa l quá. T ngôn ng đ n th i ti t đã làm tôi lao đao không ít. Th nh th ng tôi g i ti n v nuôi m và em gái không quên đ n em gái tôi chuy n cho th ng bé chút ít g i là chút tình ph ng xa.

M y năm sau tôi v thăm gia đình, tôi có ghé tìm th ng bé thì nó không còn l y th c ăn trong quán đó n a. Tôi m i k rõ hoàn c nh th ng bé cho ch ch quán bi t. Ch ch quán đôi m t đ hoe trách tôi sao không cho ch bi t s m đ ch tìm cách giúp gia đình nó. Tôi ch bào ch a r ng t i th ng bé mu n gi u không cho ai bi t! Tôi ghé v i qua nhà th ng bé thì m i hay m nó đã qua đ i vì căn b nh ung th gan. Ch còn chèo queo m t mình ba nó tr n n m m t góc trông h t s c th ng tâm. H i thăm thì m i bi t nó đã xin đ c vi c làm đi ph h ki m ti n v nuôi cha. Chúa nh t tôi t i tìm th ng bé, ch m i có m y năm mà nó đã cao l n thành thanh niên r t đ p trai duy ch đen đúa vì ph i n ng đ ki m đ ng ti n. Tôi đ n nó tr ra quán cà phê cũ, th y nó h i ái ng i, tôi tr n an là bà ch quán t t l m t i không bi t đ c hoàn c nh gia đình nó. Ra đ n quán ăn ch ch quán n n nó v làm v i ch , đ n đ p và b ng th c ăn cho khách nh nhàn h n đi ph h và ch s tr l ng nh đang lãnh bên ph h , t i v th c ăn

th ng bán không h t ch cho đem v nhà dùng kh i ph i mua hay đi ch . L n đ u tiên tôi th y nó khóc, ch ch quán cũng khóc theo làm tôi ph i đ ng d y b ra ngoài đ kh i ph i r i n c m t vì ch u không n i. Th ng Tu t v a khóc v a nói: “Sao ai cũng t t v i gia đình con h t đó, nh ng vì con đang làm ph h cho anh Năm, anh y cũng t t l m giúp đ gia đình con nhi u l m, sáng nào cũng mua cho ba con gói xôi hay bánh mì tr c khi t i con đi làm. Con cũng mang n nh nhi u nên con không th ngh đ c, con xin l i”. Không bi t th ng Tu t nó nói th t hay nó ái ng i khi quay v ch mà ngày nào cũng c m cái lon ch u ch c trút đ ăn d v nuôi cha m . Ph i thông c m nó, ph i hi u cho nó, ph i cho nó có cái hi n t i và t ng lai t t h n, đ p h n ngày tr c. Ch ch quán v a g t n c m t v a nói “B t c lúc nào con c n đ n cô thì con đ ng ng i, cho cô bi t nhé “...

Đ i n y cũng còn có nh ng hoàn c nh bi đát ít ai bi t đ n, và cũng có nh ng đ a con x ng đáng nh th ng Tu t. Ngày v l i Úc, tôi đ n bi u hai cha con nó hai tri u đ ng, th y nó và ba nó m ng l m tôi cũng vui lây. Không bi t ph i giúp gia đình nó nh th nào, tôi ch p hình ba nó, photo gi y t ba nó đem v Úc g i cho H i c u tr th ng ph binh b quên lãng tr s Sydney. M y tháng sau nh n đ c th ba th ng Tu t vi t qua, ông quá vui m ng khi đ c H i bên Úc giúp đ g i ti n v , ông cho bi t su t bao nhiêu năm qua l n đ u tiên ông th y đ c ni m h nh phúc khi cu c đ i ph binh c a ông còn có ng i nh đ n. Không bi t ông y vui bao nhiêu mà chính tôi cũng h t s c vui m ng khi th c hi n m t vi c làm đem ni m vui đ n cho nh ng ng i ph binh s ng h t s c đói nghèo bên quê m . Tôi xin c m n c hai: ng i chi n sĩ vô danh s ng trong h m hiu và H i c u tr th ng ph binh đã th hi n tình ng i trong công vi c h t s c cao c này.